

eller gennemfører i den her finanslov, er dog ikke særlig godt:

En arbejdsmiljøafgift, der er bygget op på ældgammel socialdemokratisk maner, hvor vi slæber alle pengene ind, og så begynder vi bag efter at diskutere et eller andet tungt refusions-system, som vi så kan sidde og lege med, og så er der nogle, der får penge. Det går garanteret ligesom med CO₂-afgifterne, at der kommer til at ligge for mange penge tilbage, som ingen får. Så nej tak til det. Kredittiderne? Nej tak. Ændringerne af afskrivningsreglerne? Nej tak. Højere miljøafgifter? Nej tak. Det er alt sammen at gå den anden vej, den modsatte vej og gøre det vanskeligere for erhvervslivet.

Så siger regeringen med finansministeren i spidsen: Ja, ja, ja, men det er jo, fordi de tjener så mange penge. Det har finansministeren da ret i, og det er da dejligt, de gør det. Nu skal jeg ikke drille regeringen med deres garantier, for de har udstedt nogle en gang imellem, der ikke altid holdt, selv om de nok holdt bedre, end nogle fremstillede det som, men hvis man turde lokke en enkelt ny garanti frem, så skulle det vel være den, om finansministeren kunne garantere, at virksomhedernes fremgang og gode indtjening fortsætter. Eller hvordan er det nu? Er det ikke sådan, at både afskrivningsreglerne og moms-kredittider og alt mulig andet i virkeligheden er ting, man måske godt kunne gøre nu, men det er strukturændringer, der rammer voldsomt hårdt, den dag erhvervslivet begynder at tjene mindre?

Hvorfor i alverden skal vi i gode tider indbygge et system, der gør, at erhvervslivet er mindre robust, hvis der kommer modgang, og kære venner, der kommer jo modgang på et tidspunkt, selvfølgelig gør der det. Det er vores kritik, og derfor tager vi afstand fra alt det og har jo heller ikke nogen som helst andel i det.

Vi er meget tilfredse med styrkelsen af forskning og uddannelse. Det skaber forudsætning for, at vi stadig væk har et stærkt samfund, det skaber forudsætning for det gode erhvervsliv, som så forhåbentlig ikke bliver helt plyndret, og så skaber det et samfund, hvor mennesker altså føler, de har en plads; at mennesker er med, har en mulighed, har en kompetence og har et liv i et moderne samfund, som bliver mere og mere indviklet.

Så endelig det sidste, nemlig vores internationale medansvar. I går havde vi en debat om ulandsbistanden, den skal jeg ikke gå videre ind på her. Vi er glade for, at finansloven styrker muligheden for integrationen af flygtninge og

indvandrere, og så er vi også glade for, at der er stærke rammer for Danmarks deltagelse i freds-skabende og fredsbevarende virksomhed. I den forbindelse vil jeg da gerne ønske forsvarsministeren tillykke med det nye job. Det er dejligt, at Danmark igen har fået en placering højt i toppen, held og lykke med det.

Der var nu to ting, der undrede mig i debatten i går. Det ene var Dansk Folkeparti, der stemte imod en lang række forslag omkring integrationen. Det kan jeg undre mig lidt over, for det var jo forslag, der bl.a. skulle hjælpe til at afklare problemerne omkring utilpassede unge, og det var også nogle forslag, der skulle være med til at løse kriminalitetsproblemerne i forbindelse med unge mennesker. Jeg fatter ikke, man kan stemme imod de bevillinger, for man kan jo ikke forestille sig, at vi bare kan sende dem alle sammen ud af landet i løbet af nul komma fem. De er i dette land, og vi skal vel have løst problemerne.

Jeg forstår ikke, at Dansk Folkeparti gør det. Jeg er enig i, at Dansk Folkeparti har en helt anden holdning til, hvor mange vi skal være her, end nogle af os andre har, men det er en anden diskussion. De mennesker, vi taler om, er i Danmark, og derfor forstår jeg ikke, at man stemmer imod det, medmindre tankegangen er sådan, at jo mindre man får løst problemerne, jo bedre bliver Dansk Folkepartis gallup-tal. Hvis man sætter det sammen på den måde, kan jeg se nogen logik i det, ellers forstår jeg simpelt hen ikke, at man ikke vil være med til at bevilge nogle penge til de mennesker, der er i Danmark, for at løse de problemer, som vi alle sammen er optagede af.

Vi er alle sammen imod kriminalitet, vi er alle sammen imod uro på Nørrebro, vi er alle sammen imod alt det der skidt. Jeg er i øvrigt træt af at blive beskyldt for, at jeg nærmest er det modsatte, hurra, hurra, det er jeg ikke. I CD er vi nøjagtig lige så meget modstandere af al den vold og skidt som alle andre. Men vi siger bare: Lad os dog bekæmpe kriminaliteten i stedet for hele tiden at diskutere, hvem der skal være i det her land, for det løser ikke kriminaliteten.

Det andet er så en forundring over Venstre og De Konservative og Kristeligt Folkeparti, der åbenbart har meldt sig helt ud af den kulturpolitiske side af dansk folkestyre. Den vil de altså ikke rigtig have noget med at gøre.

Jeg så Kristeligt Folkepartis ændringsforslag om, at vi ikke skulle have et nyt skuespilhus, og at Statens Kunstfond skulle skære ned. Og Ven-